

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap november 12^{kén} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyesszáma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' muromi csalogány.

(Solowei Rasboinik)

Müller Vilmos után németből.

Szent Iván napja a' legnagyobb ünnepeknek egyike orosz országban. A' vecsernyének vége, 's a' harangok elhaló hangjai még rezgenek a' langyos légben. Legcsinosb ünnepi öltönyeikben jönnek ki templombul a' falusiak; de a' nap vagy inkább alkony sokkal kellemesb, mint sem már lakaikba térnének. A' nap tüzrózsái nem égnek többé; nyájas, szelid szürkület váltá-fel a' napot enyhé hűsével; a' természet csendes 's jámbor volt, mint az emberek keble: mert ez ünnep sokkal nagyobb, fönségesebb, mint sem azt itt zajló örömekkel szentségtelenítenék. Még a' csapszék is üres ma; a' fogadósné munkátlan áll, szomszédait 's barátait üdvözölve, az ajtóban, honnan az utósó vendég éppen most lép-ki. Ott inog magában dalolva e' sokkal boldogabb, mint sem hogy mások nyugalját zavarná. Minden gyermekre, minden mellette elhaladóra nyájasan mosolyog, 's helyet akarván nekik engedni, még is egész utsza szélességét elfoglalja. Meredt szemekkel bámul szomszédára, barátságosan üdvözli; de meg nem ismeri; lakába érve még tűrhető illedelemmel jeleli magát a' szent kép előtt keresztjegygyel, hanem utána padra rogy a' mozdulni elégtelen. Komoly tekintettel igyekezik neje felé közelíteni; de nem sikerül neki, 's a' vég nélküli boldognak saruit, ruháját levonva, ágyba készíti; ez kezeit csókolja a' szelid nőnek, nyájas szavakat dadog, de mézes szavai közt hortyogni kezd, 's holnap mind a' mánornak mind a' nyájasságnak vége.

Minden ház ajtajában barátok, ismerősek, állanak bizalmasan csevegve; ifjak és szüzek találkozáva barátságosan mosolygnak egymásra. Starschin lakából Masinka, a' háztulajdonosnak leánya még gyámkorú öcsésével Vanuska-val, 's egy idegen hölgygyel, ki Uj-Cserkaszk-bul látogatására jött, lép most ki. Minden részről barátságosan üdvözlik a' vendéget, mert szelidség 's tündé-

ri kecs van előmölve lényn; 's agg atyák, kiknek házasulandó fiaik vannak, vágyva néznek utána, jól tudók, hogy atyja Ó és Új Cserkaszk-ban dúsan jövedelmező telkeknek, gazdag halászatnak, e' mellett két csöbör porosz rubel 's fél csöbör arany pénznek birtokosa, melyet még a' hét évi háborúban zsákmányolván fiúról fiúra örökölték. De nem e' kincsek, nem vakító dús öltözete, nem a' nyakát 's fejdíszét ékesítő arany boglárók teszik őt kedvessé; hanem szendésege, jámborsága. És úgy látszik, mint ha szégyenelné falusiak fölötti fényelgését, mintha szégyenelné természetlől nyert bájaival mások fölött kitűnni. Gyermeki szendeséggel párosult szelid arcvonalai majd férjfiás lélek-erőt tükröznek; hosszú selyem pillái két ígöző szemet fednek, melyeket fölvetni nem bártorkodik; olly dús, olly bájoló, olly fiatal 's még sem vitor; könnyű, fájdalmas mosoly leng ajkain, azon mosoly, melly a' szűz kebelnek első szent keservét jeleli. Barátnéjával a' szomszéd nyirberek felé indult. Mint varázs erőtlől vonatva kísérek az ifjak, hölgyek 's fiatal menyecskek lépteiket. A' berekhez közelítő két leány léptei csendesebbek 's bizonytalanabbak levének; végre egy kis bokorhoz jutnak, melly őket a' kísérek szemei elől eltakarja. Lány mohon alvó ifjat pillantának-meg itt, meredten, mozdulatlan fekvőt, kezében az orosz balaikával könnyen holtnak vélhetőt, ha szeme koronként vadul nem rángatódnék. Az ifjú álmodik; de álma nem boldog; ezt mind két leány érzi és látja, de háborítani álmát még sem merészkednek, és a' kis dús hölgy, lilionhab kezét görcsösen bal melljére szorítja, keble szorong, lélekezete elfojtódik, és szemcsillagai könnyharmatban fürdenek. Most Masinka bátorságot vesz; — „Sándor, ismét ábrándozol?“ — mond, 's az alvóra marok nyirgalyat vet. Vadul szökik-fel merengéséből a' háborított, de szemei a' két virágzó természet láttára nem vidámulnak, sőt még komorabb ború vonul fölükbe; e' méltatlan és szokatlan sértés szemérem-biborával festé a' szűznek arcát. Most több falusi is érkezik, a' virányos zöld pamlagot körül álló. A' beszélgetést még is csak kevés, élet nélküli szó tevő. — Szótlán állának a' különben olly könnyen barátkozó Oroszok. Az ünnep szentsége gátla-e társasági hevüknek kitörését, vagy az idegentől szemérem, ki komolyan nézett a' nyári halavány kék égre, a' fenn tündöklő világokat mint egy megszámláló, nem tudni; de minden tekintet övét kíséré, 's a' mindenhatónak csillag-betűjein függött; csak Sándornak borongó szemei meredtek földre. „Regéljünk valamit“ mond a' siri csendet félben szakasztó kis Vanuska. Többen pártolák e' javalatot, de senki sem kezdé; egyik sem tudott valami regére eszmélni. E' szokatlan kedély kitorló elnéjéből a' különben olly bőregetárt. Most a' falu lelkésze (Papa) közelg; bő redős öltönyt le-

tette, és szűk alsó ruhában lépdél feléjek; körükbe lép, hiveivel a' szelid alkony kellemeit éldelendő. E' lelkész szép ember, a' férjfiúi kor éveiben, lélekteljes valamennyire sovány arcát hosszú barna apostol-haj környezi; de a' lemondás, nélkülözés 's bündij nyomait szép villogó szemek élénkitik. Hangját ellenállhatlan bájerő övedzi, melly minden szívet magához kapcsol. Még csak nem rég pásztora e' jámbor nyájnak, még is tiszteli, szereti őt mindenki; mert nyelve csak szíve érzéseinek tolmácsa. A' világról 's ennek zajos örömeiről, úgy látszik, lemondott; csak egy indulat, egy érzelm maradt keblében: a' hon-szeretet. Isten után orosz ország 's ennek uralkodója lön mindene! —

A' tartomány szokása szerint felállott gyülekezet lelkészét tisztelettel üdvözlé, 's kezét megcsókolá. E' tisztelkedésnél utósó volt az idegen; az ajtatos szelid lény, fényes kozák öltözetében, olly igénytelen, és szerény magaviseletével a' lelkésznek figyelmét el nem kerülhette. 'S midőn kezeit mintegy áldólag homlokára tévé, így szólt hozzá: „hogya hívnak leányom?“

A' szemérmes hölgy megzavarodott, 's nem tudta felelni; de a' szeszélyes Masinka barátnéja kebléről egy rózsát vesz-le, 's mosolygva a' lelkésznek nyujtván, mondá: „ez barátném neve.“

(Folytatása következik.)

ORSZÁG - 'S NÉPISMERTETÉS.

N y i t r a v á r m e g y e.

(Vége.)

A' legények — leginkább a' vagyonosbbak — setét kék posztóból, valamivel világosabb zsinóros és fekete prémes, mentét és nadrágot hordanak; mellényt a' divatosok legujabban fekete atlaszból, sárga paszománynyal környezve, — mások virágos damaszt, feketét és világos kéket; fél ünnepélyesen pirosat fekete bársonnal szegettét, különféle színű kartonból; sőt fehérét is viselnek. Fejükön nyáron a' Magyarok igen helyes idomú, középszerű, fölkonnyított, és széles fekete szalaggal szegett, valamivel magasabb tetejű kalapot; a' Tótok azonban széles és kevésbé meghajtott alacson kalapot, fekete szalagból kötött sok csattal *) és bokkrétával; télen, ha a' tót legénynek ilyen sipkája van, mint közlött rajzunkon a' Magyaroknak, azzal különbözteti magát, hogy alacsonyabb részét, mellyen a' zöld szalag bokrosan van kötve, előre fordítja; másként sipkája fejezarány bőrből van. Pongyolára — mint rajzunkon a'

*) A' szalagbokrot csatnak nevezik.

szürös Tóton láthatni — igen alkalmas öltözetük van. Nyáron így szoktak a' fiatalabbak délután templomba menni.

A' magyar menyecskék fejüket piros, mások mindenféle színű tarka gyolcs keszkenővel, vagy fekete selyemmel szokták bekötöni oly helyesen, hogy abba papirost téven, az alatta lilium-koszorúként fejejlő finom fejkötő bár mely bécsi kalappal vetélkedik. Rajzunkon az ülő asszony szegényebb sorsú tót; feje kissé pongolán van bekötve; 's ez azért, mert másoltatáskor a' czélt velök tudatni nem miveltségükhez tartozó lett volna.

A' magyar leányok hajadon fővel, a' Tótok gyakorta bekötöttel jelennek-meg; azoknak hajuk, kik hátulról befonják, homlokukon simán (ez új divat) — kik pedig csak tövében szalaggal megkötve szétszórttan hagyják lógni, elől felpödörve van. — Nyáron igen bő kurta ujjú ingben; télen, vagy piros és más minden színű, vagy — a' Tótok leginkább — kávészínű, sárga virágos karton és setétkék posztó rekliben (öltönykében) vannak. Kötényük kék vagy feje; nyakukon granát alakú gyöngy; csizmájuk mindig fekete. Többnyire karesű, deli természetűek; képvonásaikra sem csunyak; de magukra igen is sokat tartanak.

Egyébiránt az újvári fiatalságnak mulatságai ezek. — Husvét hétfőn (ha hivesebb idő későbbre nem halasztja) a' Nyitra vizen túli gyepen leginkább a' mester-legények zene mellett táncolni szoktak. A' paraszt legénység pedig bírót, polgárt, táncz- és bor-mestert szokott választani, és pünkösztör, az azon évi bíró előtt, egy magos fenyőre zöld ágat, szalagokat, keszkenőket és borteli bugyikákat aggatván, azt földbe ássák, és körülte járja kiki párjával a' tánczot. (Itt meg kell jegyezni, hogy a' tót felekezet mind ezt különözve teszi.) Farsangon minden czéhbeli legénység különösen szokta lakozását tartani, mely közönségesen három napig tart; e' közben fényes nappal, az egész éjen izzadók, legnagyobb hideg dacára is egy ümögben, öröm-ujjongatások közt látogatják mestereiknek házaikat zenével. — A' parasztok télen fonó házakat tartanak, hol a' sok rosz közt még is azon jó rendet tartják, hogy mindennap csak egy leánynak szabad mulattatni a' vendég legényeket. E' hivatal sorra szokott menni; azért a' leány, ki már előre gyanítja a' reá következett sort, előre iparkodik orsóját tele fonni; a' rosz lelkűek pedig, ha a' szorgalmas anya vagy gazdasszony észre nem veszi, a' tele orsót is ellopják hazulról. Bőjtben szorgalmasan eljárnak a' várfoknak déli magasabb dombján épült és valóban megtekintést érdemlő, kőkeresztekkel ékes kalváriára, honnan a' setétben visszaterő mind két (magyar-tót) nyelvű hajadonok körbe fogódzva, illy zavart értelmű dalt mondanak:

„Hela hela heluska, olá czimbúbiska, exus vendunája, ez az andunája.“ E' játékot ők „Heluskának“ nevezik. — Másként a' gyermekek laptáznak, csigáznak, csügöznek, kalinkóznak (ördöglovaznak). Más különböztető szokásaik nincsenek.

Végre emlitenem kell az érsek-ujvári sok cigányt. Ezek két felekezetűek; t. i. a' primási uradalmiak (kik közül éven által tizenkettő az uradalmi pinezében foglalatoskodik) és a' városiak. Van nekik különös bírójok, 's a' keleti sarkon, minden udvar nélkül özsze-halmazott kalitkákban laknak. Egy illy viskónak ára, mellynek télen által fedelét letüzelik, 5 váltó forint. Van közöttük néhány jó hangász, kiket nyáron át — a' gyepen — a' vénebbek tanitanak. — Milly kellemes lehet egy illy összehangzatlan hangásziskolát a' nem-zene-értő sétálóknak is hallani, képzelhetik szép olvasónéink.

Öltözetre nézve, átaljában vevén Nyitra vármegyét, járásonként különböznek a' lakosok. Némellyek barna szürk gallér nélkül, mások fejéret négyszegű, vagy gömbölyű gallérral viselnek; sok helyen pedig az Ujváriakéhoz hasonló térdig, és alább érő kiczifrázott fehér szürk hordoznak. A' szakolczai járásbeliek kék posztóból kurta dolmánt gallér nélkül, hason-szinű nadrágot világos zsinórokkal; czukor-süveg idomú veres galanddal, és más tarkabarka vegyes színekkel ékesített kalapot; nyakkendőt pedig soha sem viselnek. Vágújhely és Nagyszombat felé a' gazdagabbak setét kék posztóból, világos kék zsinórokkal és ólom gombokkal, fekete vagy róka-prémes mentét viselnek mind a' férjfiak, mind az asszonyok; némellyek pedig térdig érő fehér és sárga ködment. Vág-mentében a' Magyarok nagy karimájú kalapot hordoznak; a' nyitrai járásbeli Tótok pedig alig arasznyi szélességűket. Az Érsekujváriak szomszédai, a' tardoskeddi és andódi fehér nép, annyira különböznek egymástól, mint Buda — Pesttől. A' Tardoskeddiek mellényeikből egészen kiszabtván derekaikat, — hogy szoknyájuk hátuknak közepén veszteg maradjon — olly vastag táskákat raknak oda, hogy az idegen mind görbe hátúknak vélné; fejükön — és pedig a' legtetején egyenest — egy vágott tetejű kup (pyramis) van helyezve; ez a' fejkötő; mellyet ha fehér bulázóval bekötött, készen van a' rém-váz. Ezeknél azon különös szokás is van, hogy a' leány a' falu határain kívül lakó férjhez nem megy, a' legény pedig csak elvéte hoz a' szomszédból magának nót: de nincs is egyéb ország-ismeretük. Az Andódiak igen czifrák; kurta derekú, alul fodros és igen hosszú szoknyát viselnek; nyakkendőjük is ritkán van fodor nélkül, noha a' nyak körül ismét egy különöst kötnek; öltözeikre a' legszembe-tűnőbb színeket választják. Hajaikat hátulról szétszórttan hagyván, széles szalaggal kötik-meg, homlokukon pedig három ujnuyira simán,

a' többit megkülönböztetőleg keresztben választják-el; lábukon harisnyát és czifra cipőt viselnek, melyekben páváskodva lépdelnek Érsekujvárra, mint anya-egyházukba, innepnapon.

Közlő BIRKÉS ENDRE.

KÜLÖNFÉLE.

Török hírlapok. — A' szultán parancsára Konstantinápolban a' „Moniteur ottoman“ mellett még egy hírlap fog francia nyelven világot látni, melynek czélja, a' török kormány politikai és polgári igazgatásának megismertetése lenni.

Berlini értesítő. „Mult vasárnap, míg a' vadaskerttől a' színházig mennék, nóm eltévedt. A' hölgy szép termetű, még fiatal, és szőke, selyemtapintású haja van. De mivel rövid látású, gyakran megtörténik, hogy azon hiedelmében, hogy én vagyok, másnak karjára fűzi magát, 's hibáját csak későn veszi észre. A' becsületes megtaláló, ha nőmet haza nem hozza, nagy jutalmat kap.“

Szerencsétlenség. löpor által. September 29-én Osterode borzasztó esetnek volt tanúja. Bierstedt kereskedő bolhájában löport vásároltak; mivel azonban honn kívánt mennyiségben nem vala, a' löporos toronyból, hol ezen árucikket a' kereskedők tartani kötelesek, egy 25 fontos hordócskóval hozatott, hogy abból 3 fontot kimerendő a' többit visszaküldje. A' hordócska délutánig boltban maradt, e' közben egy varga-inas jó, harapófogót vásárlandó; a' bolti inas, egy müncheni kereskedőnek egyetlen fija, előhozván a' fogókat, földre ejti, hol még néhány szem löpor hevert; a' lehullott fogó szegre estében szikrát támasztott, mely az elszórt löport 's ez által a' hordóban voltat is meggyújtá. Iszonyú durranással lobbant-fel a' por. A' bolt összeomlott, a' szomszéd lakoknak ablakai 's ajtói szinte egészen feldulattak; több utszán menő 's ablaknál álló ember tetemesen megsebesítettett; szóval, a' pusztítás iszonyú nyomokat hagyott maga után. Sem eltt, a' bolti inast, szinte egészen összeégve húzták-ki az omladványok közül; ezen kívül egy most felgyógyult gyermek is halálos sebet kapott. A' kár 2.000 tallérra számitatik.

Koldus-háladatosság. — A' „roueni Echo“ mult hó 23-káról következő ott helyben történt esetet beszél. — 1826-ban bizonyos asszonyág gyöngeségben sinlő kis leánykáját naponként sz. Szeverin templomába vezeté. Misét a' sz. szűz oltáránál hallgattak, 's hazamenésük alkalmával egy a' templom-ajtónál álló koldusnak mindig alamizsnát adtak, kit a' kis kór leány mindig megkért, foglalná őt imádságába. Így folyt ez több éven át, 's a' koldus naponként megkapta maga részét; de egy napon elmaradt, 's a' jó asszony azt hitte, hogy meghalt. Folyó évi sept. 22-kén a' hárfauton egy házban eljegyeztetés tartatott. A' jegyző nagy számú vendégek körébe érkezik, kik a' kötelezvény aláírására hivattak-meg. P*** ur, Meudon környékén telekbirtokos L* Anastasia kisasszonyt, kinek az 1830-ki történetek vagyonát elnyelék, vala eljegyezendő. Midőn a' jegyző tollat nyújt az eljegyzetteknek, egyszerű por köntösben egy idegen lép a' családi körbe. Veletlen megjelenése felett egy olyan embernek, kit senki nem ismert, senki nem hívott, természetesen, mindenki elbámolt. A' férjfiú késedelem nélkül a' jegyzőhöz lépett, 's 30.000 frankot váltó levelekben asztalra téve így szólítá-meg: „írja ön, hogy

L* Anastasia kisasszony jegyesének az itt fekvő 30.000 frankot jegypénzül hozza A' sz. szeverini koldús az, ki jötevőnéjének a' töle kölcsön kapott pénzt vissza fizeti.“ — Minthogy a' társaság bámulásából magához nem térhetett, felvilágosításul még ezeket mondá az idegen: „Midőn sz. Szeverin templomának ajtajánál koldulni megszüntem, tömött erszényem volt; egy kis jószágcsokát vásároltam, mely szorgalmas művelésem mellett gazdagon fizetvén jó karba helyeztetett, ezen kívül némelly szerencsésen sikerült törzsérkedésem is dúsan kamatolt; de jötevőnémről gondolkozni soha meg nem szüntem. Napokban tudtomra esik, hogy L* Anastasia kisasszony vagyonát elveszté, 's most nőszni készül; így tehát menyasszonyi ajándékomat én is elhozám.“ — Nem szükség említenünk, hogy a' nász család e' háladatos szegényt szívesen fogadá, 's több napig kívánja körében megvendégléni.

L o v a k. Tervben van, hogy Hamptonban (angol földön) a' királyi istálló lovak, az arab maglovakat sem véve ki, árverés útján el fognak adatni. E' végből már ausztriai, francia, orosz, 's mi több, amerikai ügyvivők és meghatalmazottak is jöttek angol országba. Sir Burdett Ferenz e' miatt hathatós, majd durva levelet írt Melbourn lordhoz, melyben illy rendszabásokat angol országot meggyalázóknak vall. — „Hajók és lovak, mylord! — így ír Burdett — e' duo fulmina belli, voltak hajdan angol ország büszkesége 's híre. Ezek a' nemzeti biztosság védfalai, és a' tökéletesség, melyre lovaink nemesítését vittük, az ügyesség, melylyel őket kormányoztuk, soká voltak a' világ bámulásának tárgya. 's e' részbeni felsőbbségünk honunk megkülönböztetése. Ah, mint meg kellett korunknak változnia, ha ezek iránt egykedvű lehet! Azt állítani, hogy hercegi istállós lovak nem illők egy királynéhoz, nevetséges balgaság, valódi esztelenség; valamint a' gazdálkodásnak másik ürügye is nem egyéb botor zsugoriságnál. IV-ik Vilmos, mint nagy tengerész, nem volt ugyan különös kedvelője a' lovaknak; de még is inkább bal karát engedte volna levágni, mint illy pulyalelkű, nemzetiségtelen javaslatot alá írjon.

Amerikai embertelenség. Sokat álmodunk, sokat mesélünk Amerikáról, az olly sok hiszelékeny lélek Kanaanja, az olly sok balgának Eldoradojáról, a' szabadság szent földéről, hol minden emberi jog védetik, 's az egyenlőségről. Valljon megegyezik-e ezen álmadozásokkal és szertelen dicsegetekkel a' következő hirdetmény, melyet „spectator“ című, Északi-Karolinában megjelenő folyóirat közöl, — olvasóink ítéletére bizzuk. — „Kétszáz dollar jutalom. — Alulírtnak házából mintegy három év előtt bizonyos Benjamin nevű, közönségesen csak Róka-Bennek nevezett, 5-6 lábnyi magasságú, ideges testalkatú, de egyszemű Néger illant-el. Az említett ültetvényekből nem régiben ismét egy más magas, sugár termetű, igen fekete bőrű 's kidagadó ajkú Néger szökött-meg. A' visszakerítő minden Négerért 100 dollar jutalmat kap tőlem; ugyan annyit, ha azokat a' lenoiri vagy jones-county-i börtönbe szállítja, vagy fegyverrel elejti. De utósó esetben tanúja kívánok lenni meggyilkoltatásának. A' hajóskapitán urak 's minden más rangbeliek intetnek, nehogy az említett Négereket szolgálta fogadják, különben a' törvény vesszeje őket sújtandja. Cobb W. D.“ — Illyen hirdetmények gyakoriak, és a' szabadon gondolkozó (!) Amerikai nemhogy gátolni igyekeznék illy iszonyúságokat, sőt még törvénnyel fenyegeti, üldözi az olly nemesb gondolkozásúakat, kik hasonló esetekben az elnyomatott emberiség jogait védik.

Vizzel orvoslók. — „Mit nem képesek a' vizorvosok — így ír a' falusi hirlap enyelegve — az emberekkel 's most még a' hatóságokkal és büntetést rendelőkkel is végbe vinni, következő esetből bizonyodik-meg. — Minapában Majna melletti Frankfurtban egy vétkes 4 héti kenyér 's vizre ítél-tetett. De szorosabb vizsgálódás után megvalósodott, hogy az a' semmirekellő hydropata, vagy is vizivó; így a' büntetés rá nézve még orvoslás. Most a' büntető törvénykönyvet újra kell kidolgozni, 's a' vizivókra nézve új czikkeket alkotni. Mi kenyér és ser mellett négy hetet, vagy bor és kenyér mellett két héti büntetés szabását javasolnók. De, előrebocsátva, hogy vizzel élését törvényesen bebizonyítsa a' vétkes; mert különben némelyik azon gondolatra vetemednek, hogy egyszer másszor önkényesen záratná-be magát négy hétre.

EMLÉKMONDÁS.

Megelégedés.

Vessen a' végzet valamerre tetszik,
Csak nehéz szükség ne zavarja kedvem':
Mindenütt boldog megelégedéssel
Nézek az égre.

BERZSENYI után —

Házi asszony. — Az asszonynak olyannak kell lenni a' maga házi körében, mint óra a' szobában, melly jár, mutatja az órát, nem ügyelve arra, nézi-e rajta valaki vagy senki sem a' haladt időt.

FÁY után K. H. K. J.

Tett. — Nyom nélkül illan-el a' gondolat, ha melegében tett nem válik belőle.

SHAKESPEARE után —

Boldogság. — Ki csak külsőképpen iparkodik boldogságát föllelni, az minden bizonynyal magában föl nem leli.

ROUSSEAU után S. KAROLINA.

Tapasztalás, az élet nagy mestere, nélkül csak egy napot él az ember, 's így minden reggel ujan születik, és minden este újra meghal.

Példa. — Hódítóbb hatalma semminek nincs, mint a' példának. Minél kitetszőbb mutatója, annál győzőbb ereje.

NAGY GYÖRGY után Csongor. N. Enyedről.

Hasonszórejtvény.

Sok helységnek adott engem neveül magyar, erdély
Ország; őket tan illy kert sokasága díszíté.
Tészta étkeket is koros és fiatal szívesebben
Izleti sok finomabb külföld-termette nevünél.
Kölcsönzém nevemet több más, bizonyos színű, tárgynak;
Láthatod ezt gyakran számos délczeg paripákon.

Cs. J.

Előbbi rejtvény: szakasz.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiaczon alul a' Duna partján. 114. szamalatt.

Nyomt. Trattner-karolyi, uri utsza 612.